

strany výrobců a prodatelů. Zákon o telegrafech předpisuje sice v první větě Šu 20 peněžitý trest jen fakultativně, než v poslední větě prvního odstavce tohoto Šu předpisuje výslovně, že na peněžitý trest »je uznati, byl-li čin spáchán ze zjištěnosti«, v případě tom vyslovuje tedy předpoklad, kde soud je zavázán i tento vedlejší trest vysloviti, že pak obžalovaný jednal zjištěně, nepopírá ani rozsudek. V tomto případě jedná se o zisk obchodníka a jest nerozhodno, je-li tento zisk nepatrný, či přemrštěný, stálý či přechodný, směrodatnou jest toliko ta okolnost, pracoval-li obžalovaný se ziskem vůbec, o čemž však zde dle zjištění rozsudkových nelze pochybovati; k tomu přichází ta okolnost, že nebezpečí, svádějící pachatele k opakování trestného činu za tím účelem, by dosáhl zisku, je při obchodech velmi značné. V nevyslovení těchto vedlejších trestů sluší shledati překročení trestní oprávněnosti nalézacího soudu, zakládající zmatek dle čis. 11 Šu 281 tr. ř.

Čís. 1835.

Správa věcí ve vojenském skladišti spadá v obor »záležitostí veřejných« ve smyslu Šu 181 tr. zák., byť i věci ty nebyly vlastnictvím eráru.

K zločinu zpronevěry vyhledává se po stránce subjektivní vědomí hmotné protiprávnosti zadržení nebo přivlastnění si svěřené věci.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1925, Zm II 553/24.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Olomouci ze dne 20. srpna 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry ve smyslu Šu 181 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, opírající se o důvod zmatečnosti Šu 281 čis. 9 a) tr. ř., nelze přisvědčiti, pokud napadá odsuzující výrok po stránce objektivní. Dle rozsudkových zjištění bylo stěžovateli jako veliteli technické rotý pěšího pluku čis. 13 skladiště tohoto vojenského tělesa svěřeno; nemůže býti pochybnosti o tom, že správa vojenského skladiště případně věcí ve skladišti tomto se nalézajících spadá v obor záležitostí veřejných, státních; jednáť se tu o instituci, sloužící vyzbrojení a pohotovosti určitého oddílu čsl. armády a týkající se takto i bezpečnosti státu a veškerenstva obyvatelů; činitel správou takového skladiště pověřený zřejmě tedy zastává úřad »veřejný« ve smyslu Šu 181 tr. zák. Protiprávní přivlastnění věci, následkem tohoto veřejného úřadu svěřené, naplňuje skutkovou povahu zločinu zpronevěry ve smyslu Šu 181 tr. zák., při čemž nesejde na jakosti zprůvěřené věci, obzvláště, zda byla statkem veřejným, nýbrž jen na tom, že pachateli »z důvodu jeho veřejného úřadu svěřena« byla. Není dále zapotřebí ke skutkové povaze zpronevěry, by věc odevzdána byla v moc pachatele přímo z ruky do

ruky, nýbrž stačí kterékoliv faktické převzetí věci pachatelem následkem »důvěry k němu chované«; zjišťuje-li tedy rozsudek, že podkovy stěžovateli byly svěřeny, byť i je nebyl převzal formálně na základě inventáře, již proto, poněvadž byly ve skladišti, jehož správou obžalovaný byl pověřen; ježto věci, v tomto skladišti se nalézajících a jakýmkoli způsobem do něho se dostavších, nesměl ve vlastní prospěch použití, nýbrž měl povinnost, je dodatečně do inventáře zapsati a velitelství o tom oznámení učiniti, nelze po stránce objektivní ničeho namítati proti tomu, pokud soud činnost stěžovatelovu podřadil pod skutkovou podstatu zločinu zpronevěry. Nevyhledává se konečně ke skutkové povaze tohoto zločinu, by věc byla svěřena právě jejím vlastníkem; naopak dopouští se pachatel také zpronevěry, naložil-li s věcí, svěřenou mu za určitým účelem osobou jinou, způsobem, odporujícím smyslu odevzdatelovu; nezáleží proto na tom, zda byly podkovy erárním majetkem čili nic, neboť je na snadě, že věci, jichž původ na příklad teprve příslušným šetřením vojenských úřadů měl býti blíže vyšetřen, stejně jako jiné věci, náležející vojenskému eráru do vlastnictví, stěžovateli svěřeny byly, pokud je, jak zjištěno rozsudkem, následkem svého veřejného úřadu jako velitel skladiště převzal.

Stížnost není tedy po stránce objektivní odůvodněna; naproti tomu dlužno přisvědčiti jejím vývodům ve směru subjektivním. Ku zločinu zpronevěry vyhledává se po stránce subjektivní zlý úmysl, spočívající ve vědomí hmotné protiprávnosti zadržení nebo přivlastnění si svěřené věci. Rozsudek ovšem po stránce objektivní odůvodňuje obšírně odsuzující výrok, nezabývá se však ani slovem subjektivním zaviněním stěžovatele, a nestačí tu všeobecný a neurčitý obrat důvodů rozsudkových, že stěžovatel podkovy »zpronevěřil«. Stěžovatel se v trestním řízení zodpovídal, že podkovy v inventáři zapsány nebyly, že však je toho mínění, že ve skladišti již byly, když skladiště přebíral; že, ač opět se na to dotazoval, nemohl se dozvědět, odkud podkovy pocházejí, a že mu bylo vojínem sděleno, že byly doneseny ze Slovenska; že nahlíží nyní (totiž při hlavním přelíčení), že chybil, že si však svého času podkovy podržel, ježto je za erární majetek nepovažoval. Podle toho zdá se, že stěžovatel považoval podkovy za věc nikomu nenáležející a, že miní uplatňovati omyl skutkový, ježto se považoval za oprávněna, věcmi, do inventáře nezapsanými, jichž původ ani poptávkou zjistiti nemohl, libovolně naložiti Bude na soudu nalézacím, by se tímto zodpovídáním náležitě zabýval, a pak přesně zjistil, zda má po stránce subjektivní vyhledávané »vědomí hmotné protiprávnosti« za prokázáno.

Čís. 1836.

Zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 Sb. z. a n., proti útisku a na ochranu svobody ve shromážděních.

Stávka bankovních úředníků.

Pokud naléhání stávkujících na propuštění stávkokazů jest trestno dle zákona o útisku.

S hlediska skutkové podstaty přestupku dle §u 1 zákona stačí, zneužil-li pachatel k dosažení svého cíle již stávající tísň, jím za tím